

De dingen die ik voor je verborgen heb gehouden

Martijn Winkel

Versie 1.0 - 12-09-2025

Een verzameling van korte verhalen

Op zoek zijn naar een lichtpuntje in de nacht buiten de club. Een gewoonte maken van vreemden observeren in de trein naar huis. Wakker liggen ondanks de loze beloftes van Tension Tamer thee. Hoe het leven soms kan voelen als een koorddanser die probeert te balanceren op een touwtje. Avonden naar het plafond staren terwijl existentiële vragen mijn brein overspoelen en het gewicht van onzekere ochtenden die volgen. Hoe nieuwe liefde je kan verblinden. Twee jongens die elkaar daarin tegenkomen. Slaapzand dat uit mijn vermoeide ogen valt en de constante spanning tussen tegengestelde krachten. Dit komt allemaal aan bod in *De dingen die ik voor je verborgen heb gehouden*.

Ik ben iemand die hoog in zijn emoties leeft. Hoge bergen vol blijdschap en diepe dalen vol verdriet. Door de jaren heen heb ik ontdekt dat het schrijven over deze emoties en gevoelens mij helpt ze een plekje te kunnen geven. Waarna uiteindelijk de rust volgt en ik er weer om kan lachen. De dingen die ik schrijf, leven vaak voort in de notities op mijn telefoon, vaak meteen weer vergeten nadat ik ze heb weggeschreven. Maar recentelijk begonnen die notities een eigen leven te leiden en vormden ze langzaam het begin voor *Until You Fall Asleep*, een groter verhaal geboren uit dezelfde fragmenten.

Leren schrijven is voor mij een voortdurende reis van ontdekkingen, een reis die hopelijk met de tijd alleen maar beter zal worden als mijn schrijfwerk verbetert. Maar ik ben tot het besef gekomen dat het delen van de imperfecte verhalen net zo belangrijk is als het vieren van vooruitgang. *De dingen die ik voor je verborgen heb gehouden* is een verzameling van vijftien notities die ik nu graag met jullie wil delen.

Ik hoop dat jullie het kunnen waarderen.

1. Aansteker
2. Mok
3. Stukken
4. Bovenkamer
5. Koorddanser
6. Snot
7. Slaappillen
8. Weiland
9. Knikken
10. Leegte
11. Fakkelt
12. Plekje
13. Misschien
14. Rust
15. Oester

1. Aansteker

"Mag ik je aansteker even lenen?", vraag ik aan de man die naast me staat. Ik heb zelf ook wel een aansteker in mijn broekzak, maar het zorgt even voor een aanknooppunt om een gesprek te beginnen. De man draait zijn gezicht naar mij toe en zijn mondhoeken krullen omhoog. "Natuurlijk", zegt hij, terwijl hij met zijn hand in zijn broekzak zoekt, alsof het een bodemloze put vol spullen is. Zijn vingers glijden langs zijn huissleutels en zijn pinpas. Misschien wat kleingeld? Hebben mensen tegenwoordig nog kleingeld op zak?

Uiteindelijk overhandigt hij zijn aansteker. Het is een zwarte aansteker met een naakte vrouw erop, omringd door slangen. Ik kijk ernaar en daarna weer naar de man. Waarschijnlijk heeft hij deze aansteker gekocht om precies deze reactie te krijgen. Ik lach naar de man en haal zonder erover na te denken mijn aansteker uit mijn zak. Ik laat de aansteker aan hem zien. Het is een zwarte aansteker met een naakte vrouw erop met wat schorpioenen. De man schiet ook in de lach, waarna hij zijn linkerwenkbrauw optrekt. "Waarom vroeg je om mijn aansteker als je er zelf ook al een had?", vraagt de man. Ik geef de man een flauwe knipoog en neem een trekje van mijn sigaret.

Het eerste trekje voelt op zo'n nacht als deze dan altijd het lekkerst. Alsof mijn lichaam even op pauze wordt gezet van de drukte van de nacht. De muziek bonkt achter me nog in de club en de stempel op mijn pols om weer binnen te komen is nu al aan het verdwijnen door het zweten. Gelukkig maakt het de beveiliging toch vrij weinig uit. Waarschijnlijk herkent hij mijn prethoofd toch wel. De man pakt de draad van het gesprek weer op. "Ik heb eigenlijk helemaal geen zin om weer naar binnen te gaan", zegt hij met een zucht. Ik snap het wel. Terug de club ingaan voelt dan opeens een beetje als een verjaardag waar je later op aansluit. Ondanks dat hij waarschijnlijk nog geen tien minuten buiten staat te roken.

"Zou je nu liever weggaan?", vraag ik aan de man. De man denkt hier even over na en neemt nog een trekje van zijn sigaret. Hij blaast de rook uit en geeft daarna zijn bedachtzaam antwoord. "Ik denk dat ik hier nog even blijf staan. Dit is even wat interessanter dan mijn bed". Even wat interessanter. Ik blijf hangen op deze drie woorden. Even is maar tijdelijk. Interessanter dan binnen? Komt dat door mijn flauwe knipoog of omdat alles nu nog mogelijk lijkt? Misschien voegt het beide iets toe en maken ze het ritueel interessanter. "Wat maakt dit interessanter dan wat je in de club kan ervaren?", vraag ik.

De man steekt nog een sigaret op en ik bied mijn aansteker aan. De man knikt en ik steek zijn sigaret aan. Daarna steek ik ook een tweede op voor mezelf. Hij heeft mijn volledige aandacht, dus ik blijf buiten staan. "omdat je de eerste man bent bij wie ik zijn intenties niet kan lezen", zegt hij uiteindelijk. We hebben inmiddels acht zinnen met elkaar uitgewisseld. Zijn acht zinnen genoeg om achter iemands intenties te komen? Soms hoeft je niet eens iets te zeggen en zegt lichaamstaal al genoeg. Maar het is ook niet de eerste keer dat iemand niet precies weet wat mijn mogelijke intenties zijn. De nacht is nog jong en er is alle tijd om mijn kaarten op tafel te leggen. Maar voor nu moet hij meespelen of opgeven.

Misschien omdat er geen directe opvolging was van de knipoog van mijn kant. Maar het

gesprek is net begonnen. Misschien is deze man wel ongeduldig. Ik vraag aan de man waarom hij vanavond naar deze club is gekomen. Hij vertelt dat zijn vaste clubje vrienden hem hierheen heeft gesleept, maar dat hij liever thuis was blijven gamen. Ik vertel hem dat ik ook van gamen hou en we vertellen elkaar meteen enthousiast welke games we op dit moment spelen. Hij speelt voornamelijk op zijn PlayStation 5 en ik op mijn laptop. Het raakvlak is fantasy roleplaying games. Nu zijn we twintig zinnen verder en hebben we twee raakvlakken. Roken en gamen.

De man vraagt waarom ik naar de club ben gekomen vandaag. Een herhaling van mijn vraag, waardoor we op afstand blijven van de onbeantwoorde vraag wat mijn intenties zijn. De sigaretten zijn opgerookt en dit valt ons beide op. Zonder iets erover te zeggen, blijven we staan. Gebonden aan het gesprek dat is ontstaan. "Ik ben hier gekomen om mijn vrienden weer te zien", zeg ik, "maar ik ben hier niet gekomen om te staan zweten op peperdure gin-tonics waar amper gin in zit". De man lacht net iets te hard. Zo grappig was deze zin niet. Misschien doet hij het zodat ik hem aardig zal vinden. "Als mijn vrienden hier niet graag kwamen, was ik hier ook niet geweest, denk ik". Ik geef de man een opening om weer verder te borduren.

"Ik heb eigenlijk ook helemaal niks met deze club", zegt de man. Dit is een opening voor mij om te zeggen: "Zullen we gaan?", maar is dat wat de man wil of wat ik wil? De gedeelde sociale verplichting heeft ons beide naar deze club geleid. Ik draai mijn gezicht naar de man toe en verwacht bijna dat hij nu een knipoog terug zal geven, maar hij doet het niet. En even blijft er een stilte hangen. "Ik moet schijten", zeg ik tenslotte. Misschien niet helemaal wat de man had willen horen, maar dit is het eerste wat er in me opkomt. De man schiet wederom in de lach totdat hij ziet dat ik niet met hem mee lach. "Oh je meent het?", zegt hij. "Het mannentoilet kan niet op slot hier", antwoord ik.

"Je mag best bij mij kakken hoor", zegt de man. Dit is het meest romantische wat iemand de hele avond tegen me heeft gezegd. We laten de club en onze vrienden voor wat het is en vertrekken naar zijn huis. Hij biedt me nog een sigaretje aan, maar deze sla ik af. Het is niet mijn intentie om in zijn aanwezigheid in mijn broek te schijten.

2. Mok

Ik vind wel een manier om dichterbij je te komen. Zelfs mijn handen komen met hun eigen plannen om je lichaam te verkennen. Maar samen tijd voor elkaar kunnen maken is niet waar ik aan twijfel. Het zijn die gevoelens, die constante gevoelens. Ik loop in mijn onderbroek op blote voeten door de woonkamer in het holst van de nacht. Op mijn tenen loop ik van de bank, langs de eettafel naar de open keuken. Niet omdat ik zachtjes moet doen voor iemand, maar omdat ik het onbewust doe. De nacht is een andere wereld en soms gedraag ik me ernaar. Etiquette, protocollen en dergelijke.

Eenmaal bij het aanrecht laat ik bewust mijn hielen weer de koude vloer raken en probeer ik rechtop te staan. De kou maakt het moeilijker en mijn tepels verstijven van schrik. Mijn rug kraakt in ongenoegen terwijl ik mijn wervels weer in lijn probeer te zetten. De herfst is weer begonnen en kale takken tikken als lange vingers tegen de ramen. Als vreemden die naar binnen willen om te bespreken hoe we dit dilemma precies gaan oplossen. De verstrengelende kabels van het leven hebben me eindelijk ingehaald en verstikken me op een manier dat ik er nog net plezier uit haal. En jij bent een welkome ontsnapping. Tijdelijk, zoals alles in het leven, maar je bent er nu.

Ik wil drugs gebruiken, drinken en feesten. Ik wil mijn baan opzeggen, een vliegtuig ergens naartoe pakken en maandenlang verdwijnen. Ik wil mijn ouders vertellen hoeveel ik van ze hou en hopen dat ze nooit ouder worden dan dat ze nu zijn. Ik wil mijn vrienden knuffelen en zeggen dat alles wel weer goedkomt en dat ze niet moeten opgeven in de liefde. Ik wil strijden voor gelijke rechten en vrijheid. En schreeuwen totdat ik geen stem meer heb. Ik wil zingen van geluk op bergen en uiteindelijk verdrinken in de zee. En uiteindelijk wil ik helemaal niets meer. Alles is wat ik wil, maar wat wil jij?

Ik wil alles en niets tegelijk. Ik open mijn keukenkastje en pak een grote mok die ik vul met kokend heet water. Daarna open ik een ander kastje en kies ik een theezakje dat ik laat verdrinken in de mok. De nacht is stil, maar mijn hoofd niet. En ik ben bang dat Tension Tamer-thee hier ook niets aan gaat veranderen. Deze negatieve spiraal in mijn brein laat om de vijf jaar zijn gezicht zien. En iedere keer laat ik de deur op een kier staan voor hem. Door de jaren heen heb ik geleerd om alle stukken van mezelf te omarmen, en zo ook deze minder leuke kant. Kom maar binnen.

Vaak ben ik dan al voorbij het punt van relativiseringsvermogen. Maar dat geeft niet, want ik voel liever te veel dan te weinig. Ongeduldig flikker ik mijn theezakje in de prullenbak, dan maar slappe thee. Het zal mijn gedachtegang toch niet kalmeren. Alles is een tijdelijke afleiding. En dan drijf ik weer naar jou. Het is midden in de nacht, dus ik kan je geen berichtje sturen. Het kan wel, maar je zal niet meer wakker liggen. Ik besluit je toch maar een berichtje te sturen, want het kan geen kwaad. "Ik kan niet slapen."

Ik blijf naar het scherm van mijn telefoon staren in de hoop dat je online komt. Maar na een paar seconden stop ik mijn telefoon weer terug tussen de elastieken rand van mijn slip. Het warme scherm geeft een zoen op mijn heup. Zo ben je toch nog een beetje bij me. Ik blaas over de rand van mijn mok en het water lijkt angstig terug te deinzen. Ruikt mijn

adem nog steeds naar knoflook? Over een paar uur komt de zon weer op en begint de nieuwe dag, maar ik weet nog niet helemaal of ik klaar ben voor een nieuwe dag. Een dag is uiteindelijk ook gewoon maar een dag. En er komen altijd weer nieuwe.

Morgen is het woensdag. Of eigenlijk is de woensdag al lang begonnen, maar het is nog nacht. De dag staat vol met meetings, moeilijke gesprekken en dingen om op te lossen. Niets wat ik niet aankan, ik ga wel door. Over een paar uur fiets ik met een hoofd in sluimerstand naar werk, maar genoeg koffie zal me door de dag heen sleuren. Als ik er ben, gaat alles toch vanzelf op de automatische piloot. Hetgeen wat me de dag door helpt, ben jij eigenlijk. Mijn huidige twijfelachtige hersenkronkel. Iets nieuws en onontdekt wat mijn zintuigen prikkelt. Ik ben benieuwd hoe lang het duurt, want alles is tijdelijk. Maar misschien verras je me en blijf je wat langer. Of misschien ga ik uiteindelijk zelf weg, omdat ik blijf wachten op iets wat niet zal komen.

Je verwacht me. Of misschien verwar ik meer mezelf met de gedachte dat dit kan vormen tot iets wat me zal brengen wat ik zoek. Wat ik nodig heb. Wat ik verdien. Weet je nog wel wat je zelf verdient? En krijg je dat terug? Je bent er altijd geweest voor anderen en je hebt altijd meer gegeven. De constante factor, de sterke schouder. Misschien is het mijn persoonlijkheid. Misschien ben ik gewoon zo opgevoed. Misschien durf ik het gewoon niet te vragen. Of iemand er even voor mij kan zijn. Maar moet ik hierom vragen? Mijn lelijke kant met triestig gejammer en dikke tranen, terwijl het snot uit mijn neus druipt. Zoiets gebeurt pas zodra je in een relatie zit en die muurtjes langzaam afbrokkelen. Als je voorbij de regenboog bent.

Maar jij wilt geen probleemgevallen. Geen moeilijke dingen met een rugzakje. Je wilt geen gedoe. Het is altijd zo makkelijk hoe sommige mensen hun handen ergens vanaf kunnen trekken zodra iets te diep gaat. 'Je bent er altijd voor iemand anders geweest. En ik ben bang dat hij er niet voor jou kan zijn', zegt Ester. Maar wie dan wel, Ester? Ben ik mijn eigen schouder om op te leunen?

3. Stukken

Er zijn een hoop dingen die me fascineren in het leven. Langzaam voor iemand vallen in slow motion en er absoluut niks aan kunnen doen, hoe erg je het ook probeert te stoppen, is er één van. Alsof je jezelf ziet verongelukken door de lens van een camera. Een treinongeluk waar je in honderd losse flodders explodeert.

Door de jaren verandert het en blijft het toch hetzelfde. Hoe klein je wereld opeens lijkt te voelen. Hoe dagelijkse dingen niet meer zo belangrijk lijken, omdat hij een raam heeft geopend en vraagt of je naar buiten komt. En hoe je alles dan opzij schuift om even in zijn aanwezigheid te zijn. Die aanwezigheid waar je zo naar snakt als frisse lucht. Een intense verslaving.

De momentopname waar mijn eigenwaarde wordt opgemeten in het tempo waarop iemand terug appt. En het daarna van je afschudden, omdat je geen 18 meer bent en dit complete onzin is. Een halve dag kunnen wachten en dan toch nog stom kunnen lachen naar een schernpje, omdat hij iets heeft teruggestuurd. Mensen om je heen zien het aan je en vragen: 'Ben je verliefd?'.

Je wist dat je hier weer zou eindigen en toch heb je het weer laten gebeuren. Als een junkie kruip je steeds weer terug naar wat je zo erg nodig hebt. Maar hij heeft je nooit iets beloofd en je weet dat er anderen zijn. Een half leven en hij is je spelverdeler. Je probeert hem een plekje te geven en afstand te creëren, maar hij staat al in het middelpunt. Als een baken van misselijkmakende hoop. Een 'wat als'. Een 'maar misschien'. Blijf maar dromen.

Je weet dat het geen kant op kan gaan en toch blijf je erin zitten. Op een dag verdwijnt hij weer uit je leven, alsof hij naast je zat in de trein. Dit is zijn station en jij bent er nog lang niet. En dan knik je lief naar elkaar tijdens het afscheid, omdat je weet dat het goed zo is. Je houdt je sterk, omdat dit meer pijn doet dan je wilt toegeven. Een andere dag misschien? Een ander moment, een ander leven?

Maar tot hij aankomt op zijn station blijf je zitten in zalige onwetendheid. Jullie handen zachtjes tegen elkaar. Want je bent verliefd. Want jij bent verliefd. Ik hoor de sirenes langzaam dichterbij komen, maar ik kan niet weggijken. Dit gaat een tijdje pijn doen, maar is dat het niet waard? Het rouwproces is al lang begonnen.

Als ik dan uiteindelijk in honderd losse stukken explodeer, hoop ik weer in elkaar te vallen als een nieuw persoon. Iemand die je waardeert als een mooie herinnering. Of iemand waar je wel verliefd op kan worden.

4. Bovenkamer

Het is een goede dag in mijn bovenkamer. Veilig genoeg om een stapje naar buiten te nemen zonder zorgen. Ben ik rustig genoeg om een hele meeting stil te kunnen zitten? Soms voelt het een beetje alsof ik meespeel in een simulatie. Een poppenkast-sprookje waar ik in een grote winkel werk die constant doorgaat en nog lang door zal gaan als ik er niet meer werk. Als ik niet meer meespeel.

Het is de comfortabele veiligheid van gewenning en vastgeroeste ritueeltjes. De zorgen over het tijdverspillen in mijn jeugd zijn voorbij. Nu zijn het zorgen over ouders die ouder worden en dat ik net niet oud genoeg ben om comfortabel te zijn met miniatuurhuisjes maken. De periode tussen 30 zijn en 40 worden. Er zitten maar zoveel dagen in een jaar; spendeer ze goed. Oeps, daar ga ik al. Ik ben ze weer eens aan het verspillen.

Ik heb te snel gesproken; de zwaarte trekt als een kleuter aan mijn jas. Gaat u mee, meneer? Ja u, want mijn ouders hebben me goed en netjes opgevoed. Jammer dat het ergens mis is gegaan. Misschien hebben ze me te netjes opgevoed en heb ik door de jaren heen de balans weer proberen te herstellen door tegengas te geven. Soms kroop ik door het oog van de naald. Gelukkig kan ik goed borduren, thanks mam.

Zonnig van binnen, lekker warm buiten. Het is een goede dag in mijn bovenkamer. Ik mis geen appjes, telefoontjes of berichtjes. Iedereen is verwickeld in een eindeloze discussie waar ik al jaren geen onderdeel meer van uitmaak. Ik ben nooit weggelopen van confrontaties, wel van situaties. Ik probeer maar de rest van mezelf niet meer te verliezen. Ik was trekdorp en iedereen staart me aan met pikzwarte mondhoeken. Stop maar, anders worden jullie misselijk.

Vertel me dat ik niet mijn angsten en tekortkomingen ben. Die zware lege bovenkamer-shit. Vertel me dat ik genoeg ben. Voor jou, voor mij en voor ons. Ik gooi de ramen open en laat de frisse wind mijn dikke hamsterwangen strelen. Zover je de lucht in de stad fris kan noemen. Onwetendheid is gelukzaligheid. Ik maak een kopje te sterke koffie om mijn oogleden op twaalf uur te zetten.

Het is een goede dag in mijn bovenkamer. Tijd om naar buiten te gaan.

5. Koorddanser

Ik kan twee kanten op gaan. De vrije kant die geniet van alles wat los of vastzit en volledig opgaat in het moment. Als een koorddanser boven de menigte bewandel ik vol vertrouwen mijn gekozen gevaarlijke pad. Met een bonkend hart zoek ik alles op wat me op scherp zet en duik ik in donkere poelen in een droomstaat. Ik weet precies wat ik doe. Berekend, planmatig en vol zelfverzekerdheid lach ik het leven toe en omarm ik het onvermijdelijke einde van de show. De knappe man die met geheven hoofd loopt. De kant die is opgebouwd door levenservaring, die vol zelfvertrouwen zit en die sterk staat in zijn evenwicht. Probeer hem maar eens van zijn stuk te brengen. Ik kan niet meer vallen.

De andere kant staart naar boven vanuit het gespannen net onder het koord. Ik aanschouw mijn andere kant levenloos als een spin die wacht tot zijn prooi in zijn web vliegt. Net zoals de koorddanser berekend, maar met andere intenties. Sluw in zijn acties en breekbaar in zijn gevoelens. Obsessief met de projecten waar hij zijn hoektanden in bijt. Jaloers, koppig, melodramatisch en poëtisch. De jongen die vroeger achterin in de klas zat zonder vrienden. De puber die zijn poëzie en songteksten verbrandde in de duinen. De jongvolwassene die te veel vertrouwen in vreemden stopte. De kant die constant van zijn stuk is. De kant die constant valt.

Ik draai een van mijn laatste gloeilampen uit de fitting om erachter te komen of de lamp een grote of een kleine fitting heeft. Helaas is het een grote fitting en heb ik twee lampjes met een kleine fitting. Een gekookt lieveheersbeestje zit vastgekoekt aan de oude lamp. Soms balanceren we zo dicht op de rand van het gevaar dat we eraan bezwijken. Of in dit geval levend verbranden.

6. Snot

Terwijl ik de treincoupé instap, kijk ik een vrouw van middelbare leeftijd aan die nog net een stukje snot uit haar neus zo haar mond in stopt. Ongegeneerd en druk in gesprek met de vrouw op een stoel voor haar. Mijn mondhoeken krullen naar beneden uit walging en ik neem plaats op een stoel en sla mijn boek open om te lezen. Mijn muziek zet ik even op pauze; blijkbaar kan ik nu niet twee dingen tegelijk doen. Ik lees een verhaal over een man die tijdelijk naar Australië reist om zichzelf weer te herpakken. Net uit een relatie en uit huis gezet. Het verhaal ontroert me.

Ik klap het boek dicht en noteer in een app tot waar ik ben gebleven in het verhaal. Zodat wildvreemden op het internet kunnen zien hoe snel ik lees. Het is meer voor als je met een groepje mensen samen een boek leest en erover wilt praten. Zo zie je precies of je al verder bent dan iemand anders en daardoor mogelijk plotpunten kan verklappen tijdens het bespreken. Maar ik heb geen boekenclubje en dus niks om te bespreken met mensen. Dus ik noteer mijn progressie in de leegte. Daardoor voel ik me eenzaam.

Ik kan prima zonder al die apps als dat de oorzaak zou zijn, maar het zal mijn gevoel niet veranderen. Soms voelt het een beetje alsof het leven met ieder levensjaar dat passeert sneller voorbij raast. Dit is niet waar natuurlijk, maar misschien leefde ik voorheen wat meer in het moment dan dat ik nu doe. Dat is soms best lastig met al die verplichtingen. Wakker worden, ontbijten, werken, lunchen, werken, naar huis gaan, avondeten, een beetje ontspannen en slapen. En het dan weer doen tot de eerstvolgende vrije dag. En dan komen de sociale verplichtingen. Een strakke planning van mensen die willen afspreken in ieder open agendavakje. Ik begrijp meteen weer waarom ik niet 'in het moment leef'. Ik droom de dag door.

Al mijn huidige verhalen zijn als het dagboek van een dertiger met een kleine existentiële crisis. Voorheen gingen mijn verhalen over mannen, uitgaan en maatschappelijke kwesties. Nu gaan mijn verhalen over het voelen van het verstrijken van tijd en toekomstige keuzes. Mijn huis, mijn baan en mijn leven. Mijn god, wat verschrikkelijk saai.

Een jaar ertussenuit gaan voelt als een droom. Maar met mijn huidige baan kan ik niet eens een sabbatical nemen. Als ik een jaar niks wil, zou ik moeten teren op mijn spaarrekening. En die is juist voor iets anders in de toekomst. De grote, mooie toekomst die voor nu nog mistig en donker is. Niet donker als in negatief, maar ik weet gewoon nog niet waar het naartoe zal gaan. En dat maakt het spannend en rete-interessant. De komende twee jaar zal het bepalen. Promotie of een andere baan. Blijven wonen in Rotterdam of verhuizen. Een relatie of geen relatie. Wat de keuzes ook zullen zijn, groeien zal ik. En gelukkig zijn zonder snot als snack te hoeven eten in de trein. Maar wie ben ik om die mevrouw te beoordelen?

7. Slaappillen

Mijn vriendje brengt me slaappillen. Hij heeft een slaapritmestoornis. En ik slaap gewoon heel erg slecht. Hij blijft wakker en ik pieker, en dan pieker ik weer omdat hij wakker blijft. Ik pieker over het leven en waar ik naartoe ga. En dan ga ik malen als een koffiebonenmaler.

Terwijl de slaapkamer zich vult met een aroma van koffie, draait mijn brein knarsend overuren. Een vreemde vorm van extase. Geen verspilling van tijd, maar verspilling van rust. Ik maal en overpeins. Ik ontplooi, ontrafel en ontleed. Over dingen die ik niet in de hand heb en waar ik graag meer controle over zou willen hebben. Vreemde angsten die me de hele nacht ophouden. Want controle geeft me rust, en ik kan zo natuurlijk niet slapen. Alle oplossingen netjes in een doosje met een labeltje, dat is hoe het hoort. Gearchiveerd in die enorme breinbibliotheek van mij. Dat museum dat nooit opent voor bezoekers.

Maar de laatste tijd zijn er geen oplossingen. En is er helemaal geen controle meer te vinden of te grijpen. Situaties schotelen zich voor als nare grapjes waar ik niet om kan lachen. Het leven lacht me uit. Maar je hoeft niet overal controle over te hebben, fluistert iemand mij zachtjes toe. Laat de postduif gaan en vertrouw erop dat hij weer terugkomt. Hij houdt van je, en alleen maar meer als je hem niet laat sterven in een kooitje. Zijn vleugels zijn mooier gespreid, zijn armen open om je veiligheid te bieden. Vertrouw erop dat hij altijd zal wederkeren met een hart vol liefde, voor jou alleen.

Een doosje voor liefde en een doosje voor lust. Ik verdoof mezelf niet en dus voel ik alles. Alles en zoveel meer dan dat. Ik ben een kerstboom vol met labeltjes als versiering. Langzaam pluk jij ze eraf en lees je ze stuk voor stuk voor. Een labeltje voor mijn onzekerheden, een labeltje voor de geluidjes die ik onbewust maak als ik bij je ben. Een labeltje voor iedereen die voor jou kwam en de wonden die jij nu probeert te verbinden. Een labeltje voor het eindeloze geduld dat ik voor je heb. Een labeltje met liefde om jou te helen, omdat mensen je nooit volledig in je waarde hebben gelaten. Een labeltje voor mijn scherpe directheid als je mij kwetst. En als ik mezelf kwets, want ik doe niets liever dan mezelf het meeste kwetsen.

Uiteindelijk blijft er nog maar één labeltje over. Een labeltje voor de koffie, grof gemalen. Wil je ook een kopje? Als we dan toch wakker blijven. Ondertussen open jij een blikje energydrink; de intense geur verbrandt mijn neusharen. Je grijnst en slurpt aan de rand van het blikje, waarna je een smakkend geluid maakt. Je bent tevreden. Ik zucht, omdat ik eigenlijk moet slapen, maar ik haal het wel weer in. Met jouw vleugels om mij heen in ons warme nestje

8. Weiland

Terwijl ik langs een weiland gehuld in mist fiets, komt het idee tot me. Een nieuw hoofdstuk om mezelf in onder te dompelen. Als een droog stukje cake in een chocoladefontein ben ik plotseling weer als nieuw en smaakvol. Het is de dualiteit van veel gevoelens ervaren die soms tot frustratie leidt. Eindeloze inspiratie, maar ook eindeloos mijmeren, overpeinzen en uitpluizen. De pijn is scherp, maar mijn huid geeft er zo makkelijk aan toe. Het is als pootjebaden in een poel van lava. Ik heb er technieken voor ontwikkeld om mezelf er niet in te laten verdrinken of verbranden. Al is er bij vallen in lava volgens mij weinig sprake van verdrinken. Maar wat weet ik dan ook precies van lava?

De frustratie ligt 'm soms meer in de mogelijkheden en daarin mijn eigen beperkingen. Of beter gezegd, de manier waarop ik mezelf laat beperken. Eindeloos willen schrijven, maar de angst hebben dat mijn spelling en grammatica incorrect zijn. Muziek maken, maar te kritisch zijn over wat nou precies goed genoeg is om naar buiten te brengen. We zijn onze eigen ergste vijand wat kritisch over je eigen werk zijn betreft. We limiteren alleen onszelf met een lading excuusjes om het niet te doen. Uiteindelijk is er dan altijd dat vervelende stemmetje in mijn hoofd dat altijd dezelfde zin herhaalt. Tijd wacht op niemand. Uiteindelijk knal ik het er toch uit. Ongeacht of iemand het überhaupt leest of beluistert. Dat doet er niet toe, want uiteindelijk doe ik het toch voor mezelf?

De grotere projecten doen er wel toe. Projecten waar ik succes mee heb gehad, maar ook wel eens de plank compleet mee heb misgeslagen. Zoals mijn eerste solo-expositie, waar ik supertrots op was, maar was het succesvol? Mijn korte film, wat een complete flop was. Groeien is ook durven toegeven wat er niet is gelukt. Een film zo cryptisch maken dat niemand er iets van begrijpt, werkt alleen binnen bepaalde kringen. En dat zijn niet mijn kringen meer. Mijn hoop ligt nu bij het korte verhaal dat ik heb geschreven. Iets nieuws en intens persoonlijk. Ik ben benieuwd wat mensen ervan zullen vinden. Maar met onderwerpen zoals drugsgebruik, seks en obsessie lijkt het me niet helemaal het juiste verhaal voor mijn ouders.

Het verhaal is af, dus mijn brein dwaalt alweer naar het volgende ding om mijn tanden in te zetten. Over de nacht, moeheid en het mysterie in het donker. De titel 'nachtelijke verhalen' vormt zich in mijn bovenkamer. Ik stop met fietsen en schrijf het in mijn notities, die uitpuilen van de verhalen en dingen die ik moet onthouden. Van meningen over boeken tot verdwaalde boodschappenlijstjes. In de dagen die hierop volgen, vormen zich beeld en geluid. Nieuwe experimenten om te delen. En voor ik het weet is het eerste bootje klaar in de haven om te vertrekken. Tijd om te gaan varen op het internet, met alle gevolgen van dien.

Als ik het zou willen, zou ik hier veel meer mee kunnen doen. Maar blootstelling komt met kritiek, en dat is spannend. Maar zonder kritiek kan ik ook niet groeien. En titels moet je verdienen. Vind ik mezelf al een schrijver? Schrijver genoeg om te mogen zeggen dat ik schrijf? 'Je schrijft, dus je bent een schrijver', zou jij zeggen. Wat een heerlijke simpelheid. Er zijn nog zoveel verhalen die ik niet op papier heb gezet. Of in mijn telefoonnotities. Dus ik blijf schrijven en maken.

Als ik dit niet doe, uiten mijn emoties zich op een andere manier. En op deze manier lijken ze toch allemaal net even iets mooier. Ik moet dingen maken en vertellen, want anders ben ik niet gelukkig.

9. Knikken

In de trein ben ik mijn hele vorige werkdag nog aan het overdenken. Waarom gebeurde er dit met deze uitkomst? Had ik dit kunnen voorkomen of anders moeten aanpakken? Is het mijn schuld? Ik wil me gewoon weer beter voelen, is dat te veel gevraagd? Een vrouw tegenover me in de trein doet langzaam weg. Haar gezicht straalt rust en zorgeloosheid uit, maar ik weet natuurlijk niet wat haar mogelijke kopzorgen zijn. Toch ben ik een beetje jaloers op deze mevrouw. Ik realiseer me plots dat ik mijn haar niet heb gedaan. Terwijl ik de camera op de voorkant van mijn telefoon open om dit te aanschouwen, valt er spontaan een korrel slaapzand uit mijn oog. Als ik niet zo moe was, had ik mezelf nu aan het lachen gemaakt.

Iedereen lijkt moe te zijn in deze trein, behalve de man naast me. Iedere vijf minuten kijkt hij gespannen op zijn geprinte papiertje. Er staat een route op met het openbaar vervoer van Rotterdam naar Schiphol, met de vertrektijden gemarkeerd in neongeel. Ik heb de hele tijd het gevoel dat de man ieder moment mij om bevestiging kan gaan vragen. Daardoor voel ik me plots ook een beetje vreemd gespannen. Het volgende station is toch echt Schiphol. Maakt u zich geen zorgen, beste man, deze Intercity Direct gaat alleen naar Schiphol als volgende station. Zou hij op zakenreis zijn geweest? Of was het een vrijwillige vakantie naar Nederland? Als Nederlander begrijp ik nooit waarom mensen hier op vakantie zouden willen gaan. Zo mooi is dit land toch niet?

Mijn handen en lippen zijn droog, maar ik zit te krap in mijn stoel om mijn lippenbalsem te pakken. Ik realiseer me dat ik mijn tanden niet heb gepoetst en naar zwarte koffie ruik. Ik heb overduidelijk een aantal dingen links laten liggen toen ik niet lang geleden uit huis vertrok. Zijn dit de verschijnselen van iemand die in de put zit? Geen zorgen, ik heb gedoucht en deodorant en parfum op. Ik stink waarschijnlijk alleen een beetje uit mijn mond. En zo zal 50% van de trein nu ruiken, schat ik. En anders blijf ik me dat gewoon inbeelden, zodat ik mij minder vies voel.

Voor een land dat langzaam wordt volgebouwd, ziet het grootste gedeelte van de treinreis er triest en verlaten uit. Er zit zoveel vuil op de ramen van de trein dat het net lijkt alsof het land is gehuld in een ijzige mist. Het is winter, maar dit beeld is toch echt getekend door de gore ramen. Ergens heeft het wel iets, zo'n niemandsland om een beetje bij weg te doezelen.

We komen aan op Schiphol en de man naast me staat direct op, alsof iemand een scheetkussen op zijn stoel heeft gelegd. Ook de vrouw die heerlijk lag te slapen is plots ontwaakt en haast zich naar de deuren van de trein. Iedereen lijkt dan eenzelfde soort haastige paniek te delen. Alsof de trein stiekem bij iemand de deuren te vroeg dicht gaat doen. Iedereen heeft een bestemming om te bereiken, net zoals ik. Ik droom met mijn ogen open, strak van de zwarte koffie, van een warm bed met heel veel kussens. Twee meisjes knikken tegelijkertijd met hun hoofd in goedkeuring terwijl ze wegdoezelen. Ik bereik mijn bestemming later. De trein komt weer op gang en bouwt snelheid op.

10. Leegte

De oneindige leegte grijpt me bij de nek en laat mijn ademhaling haperen. Als een vastgeroeste machine sputter ik het moeizaam uit. Er lijkt geen einde te komen aan dit doolhof van trappen en liften. Het is een fabriek des onheils, maar ik ben inmiddels te ver gekomen om weer terug te keren. De machinist verschuilt zich hier ergens en met iedere afdaling komt hij dichterbij. Ik voel het, en ergens nerveus verscholen zal hij mij ook voelen aankomen. Hij kan zich niet voor altijd blijven verstoppen. De angsthals durft me niet eens onder ogen te zien in dit stalen paleis van hem. De balans is verdwenen, en mijn doel is dit allemaal weer recht te zetten.

Ik schrik wakker en mijn hart gaat tekeer. Mijn horloge geeft me een trilling om mij duidelijk te maken dat mijn hartslag is verhoogd. Bedankt, zover was ik inmiddels ook wel. Geïrriteerd veeg ik het bericht op mijn horloge weg als een mug die langs mijn oor vliegt. Verbaasd kijk ik om me heen, alsof de realiteit een droom is. Zo blijf ik liggen, terwijl ik even verbaasd voor me uit kijk en met mijn ogen knipper. Ik heb blijkbaar het licht laten branden terwijl ik in slaap viel. Gelukkig worden ledlampen niet zo warm. Ik moet echt ontzettend moe zijn geweest om zo in slaap te vallen. Soms gaan de dagen voorbij alsof het een simulatie is. Maar soms lijken dagen mij in te halen, zoals nu. Wanneer dromen en de realiteit gaan vervloeien.

Ik ben moe wanneer ik niet moe hoor te zijn. En zodra ik naar bed wil gaan, blijft mijn lichaam aan staan. Ik denk terug aan wat mijn moeder vroeger altijd zei. 'Zolang je maar in bed ligt, krijgt je lichaam rust; de slaap komt daarna vanzelf wel'. Een trucje om mij in ieder geval in bed te houden. Uiteindelijk klom ik er toch weer stiekem uit om van alles en nog wat te gaan doen. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik te weinig tijd had om alles te kunnen doen in een dag. Want in de avond kwam ik weer tot leven, en dat is eigenlijk nog steeds zo. In de avond en nacht komt er het meeste uit. Dus waarom zou ik niet wakker blijven?

Overdag heb ik geprobeerd wat te maken, want door creatief bezig te zijn kom ik een beetje tot rust. Maar zelfs met een hele dag indrukken van een pretpark kon ik niets verzinnen om te creëren. Er kwam geen zinnetje uit om een verhaal van te maken. Maar nu mijn hoofd mijn kussen raakt, komt er een heel verhaal uit rollen. En dus schrijf ik het maar weer allemaal op. Zoals ik vroeger stilletjes de deur opendeed naar de woonkamer om aan mijn ouders te verklaren dat ik niet kon slapen. Zo gaat er af en toe ook een deurtje in mijn hoofd open rond hetzelfde tijdstip. Reflecties van een donkere poel in een wereld van binnen. Een deel van me zou het graag anders willen, maar je kan niet kiezen op wie je verliefd wordt. En mijn hart heeft lang geleden gekozen voor de nacht. En dus leef ik daarin het meeste.

11. Fakkel

Mijn ogen branden als fakkeltjes in de nacht terwijl ik in bed lig. Ik heb ruim op tijd mijn melatoninepilletje genomen, maar het lijkt alleen effect te hebben op mijn ogen. Ze schreeuwen: 'Sluit ons, dan blazen we de fakkels uit'. Maar als een recalcitrante puber doe ik ze bewust niet dicht. Niet om treiterend mezelf geen slaap te gunnen, maar ik lig eindelijk even alleen met mijn gedachten. Correctie, met mijn kalme gedachten. De dag was te druk om daar even bij stil te staan en ze een plekje te geven. Van werk naar vrienden naar mijn bed. En nu kan het even, dus laat me maar even.

Wat hebben we vandaag nog rondzwerven in mijn breinpannetje? Ik heb honger, want ik heb maar een halve avondmaaltijd op. Ik ben Magic the Gathering gaan spelen met de jongens, maar die hadden al honger toen ik nog aan het werk was. Dus die waren al gaan eten voordat ik er was. Dus at ik maar snel een frietje op werk. Te weinig, blijkt nu dan weer. Ik irriteer me aan mijn been, dat nogal tegenspartelt sinds ik mijn laatste tatoeage heb laten zetten. De wond is inmiddels bijna geheeld, maar door de vette crème zijn er allemaal pukkels ontstaan op mijn huid. Die plastic broeken op werk helpen ook niet echt mee met het helingsproces. En ik word er nu erg ongeduldig van. En misschien ook een klein beetje onzeker.

Ik had mezelf voorgenomen om jou niet in dit stukje te verwerken, dus dat doe ik ook niet. Maar ook jij komt weer even voorbij in mijn gedachtegang. Dat stoomtreintje dat langs mijn ogen rijdt. De stoom die uit de locomotief blaast, prikt in mijn ogen. In de positieve zin hoor, maak je maar geen zorgen. Niet alle gedachten over jou in jouw afwezigheid eindigen in narigheid. Ik zie je morgen toch wel weer. En dan verdwijnen al mijn zorgen als sneeuw voor de zon. Gek hoe je dat effect op me hebt. Heb ik dat effect ook op jou?

Weet je wat ook zou helpen met het helingsproces? Slapen. Ik ben er bijna, ik voel het al aankomen. Nog even snel wat dingetjes schrijven en dan kan dat apparaat weg. Misschien is dat wel gewoon de boosdoener, hoor, die telefoon. Maar ik blijf het goede advies nog even negeren. Als ik nu mijn telefoon neerleg dan lig ik toch alleen maar wakker met mijn ogen dicht. Dus beter schrijf ik alles er even uit.

Ik wil alles waar ik om vraag, is dat te veel gevraagd?

12. Plekje

Ik weet dat je tijd wilde om het eruit te laten gaan. Om het allemaal een plekje te geven met tijd. Maar die tijd is inmiddels verstreken, en het is tijd om het aan de wereld te laten zien. Het mes dat boven je hoofd hangt, is een illusie. Er zullen altijd mensen zijn die je liever zien falen. En falen zal je zeker weten. Maar winnaars geven nooit op, en dus geef je nog niet op.

Ik zal je lippen zoeken in het nachtlucht. En als ik je heb gevonden, stroomt mijn mond over met verhalen met jou in mijn armen. En als je dan in slaap valt, droom je mijn verhalen verder en verder, en maak je ze tenslotte af. Maak ze compleet. En dan schrijf ik weer verder, opnieuw en weer verder. Want zolang ik leef, blijven de verhalen komen en gaan. Zolang ik proef, ervaar, bekijk en voel. Zolang ik er ben.

Als alle randjes dan zijn beklad met woorden, draai ik het canvas volledig om. En dan begin ik opnieuw in het schaduwrijk. Met een witte pen in plaats van een zwarte. IJverig schrijf ik door totdat jij je hand op mijn schouder legt en de bureaustoel naar je toe draait. 'Je thee wordt zo koud, kom', zeg je zachtjes. Je legt je warme hand in mijn koude hand en trekt me uit de stoel, zo de bank op. Je bedekt me met een dekentje terwijl ik verstijfd voor me uitkijk en overhandigt daarna mijn thee.

Je gniffelt en zegt: 'Volgens mij zit je nog een beetje vast in je eigen wereld.' Ik staar een beetje en knipper langzaam met mijn ogen. En zo kom ik weer terug naar hier. Ik draai mijn hoofd naar jou en er ontstaat een glimlach op mijn gezicht. Als je eens zou weten wat voor werelden zich verscholen houden achter mijn ogen. Het heelal is oneindig en breidt zich nog steeds uit. Zoals mijn liefde voor jou, voor mij en voor ons. Ik weet dat jij niet gelooft in oneindig. Het contrast tussen ons zorgt voor interessante verschillen. En toch hebben we ook zoveel raakvlakken.

Geef me tijd en ga met me mee op reis. Want eenzaamheid is ook maar zo akelig. Het is beter een goede vriend te hebben waar je altijd op kan leunen. Waarmee je kan praten over nutteloze dingen. Want is het leven niet meer dan een nutteloze aaneenschakeling van gesprekken over pindakaas, schubben en driehoeken? Ik zal je troosten wanneer je verdriet hebt en je toespreken als je koorts hebt. Ik zal lachen om je scheten en je helpen met moeilijke keuzes maken.

Ik zal goede dagen hebben en minder goede dagen. En ook daar zal je mee moeten leven, zoals ik het na al die jaren heb geleerd. Maar iedere dag met jou is een dag die goed is gespendeerd.

13. Misschien

Waarschijnlijk, mogelijk of misschien? De telefoon gaat over, maar er neemt niemand op. Ik drijf hier ongemakkelijk in de baai, wachtend op jou. Hier zwem ik eindeloos in cirkeltjes in constante herhaling. Totdat jij de telefoon oppakt en pixelige blokjes je gezicht tevoorschijn toveren. Je digitale aanwezigheid door dit glazen raampje, kilometers van jou vandaan. Twee jongens in twee grote steden in Nederland. Verscheurd door afstand. Twee andere levens.

Twee jongens die een hoop hebben meegemaakt. Beide dragen ze hun eigen geschiedenis, littekens en dromen. Soms worden ze geteisterd en getreiterd door vormen van een negatieve gedachtegang. De ene jongen maakt zich druk over werk en zijn toekomst. En of het gaat lukken zonder de wurging van medicatie. De andere jongen maakt zich druk om constant naderend onheil. Als ze samen zijn, is alles prima en zijn ze zorgzaam en lief voor elkaar.

Als ze zonder elkaar zijn, ligt de focus op werk en presteren. Met werkgevers die ze meer zouden moeten bieden voor wat ze allemaal doen. Ach, ze gaan toch op zoek naar een andere baan, dus wat maakt het ook allemaal uit. Ik doe ze deze laatste gunst en dan vertrek ik vrijuit. Een andere baan, een andere stad, een ander land. Als je naar Amerika zou vertrekken, zou ik dan meegaan of zou je carrière ons verscheuren? Onderliggende angsten verborgen onder sneeuw. Ze zullen naar boven komen zodra de zon daadwerkelijk gaat schijnen.

Over naderend onheil gesproken: hier komt het dan weer, de donkere wolken rollen over de horizon naar binnen. Mijn pupillen verkleinen zich in de leegte. Het donkere binnenste. In jouw afwezigheid verblijf ik, met vriendelijke groet. Het pijnlijke, eindeloze, zeurderige gemis. Je hebt mij al vaker gevraagd of ik dit vaker heb gehad; mijn antwoord was en blijft 'nee'. Dit intense gevoel is ook voor mij nog steeds nieuw. Een andere vorm van liefde, gepaard met intens gemis als ik je niet om me heen heb. Is het een obsessie? Misschien. Maar is het leven dan niet een aaneenschakeling van heftige gebeurtenissen, afgewisseld met momenten van stilstaan en op adem komen? Ik ken het niet anders dan op deze manier.

De telefoon gaat wederom over. Je gezicht in een cirkeltje op mijn telefoon. Geen reactie. Het begint te regenen in mijn hoofd.

14. Rust

Hoe zijn we op dit punt gekomen? Als tectonische platen schuren we hartverscheurend langs elkaar. Flarden van alles wat we samen hebben meegemaakt ketsen zich af tegen spiegels die niet langer onze herinneringen kunnen vasthouden. Alles verbrandt en breekt in stukken en zal eindigen in een narokende ravage. Het is bevrijdend en tegelijkertijd beangstigend. Je zou de laatste zijn geweest voor mij, en kijk waar we nu zijn geëindigd.

Ik ben niet boos of teleurgesteld, ik kan alleen maar huilen om de triestigheid van het rouwproces. Jarenlang heb ik met je gespendeerd en we hebben samen zo ontzettend veel meegemaakt. En nu komt dan toch het onvermijdelijke einde. We waren al jaren schimmen van wat we eerst waren. Eerst verdween de intimiteit. Daarna de "ik hou van je". Uiteindelijk waren we twee huisgenoten die harmonieus in elkaars aanwezigheid dwaalden. Een vreemde rust in het niet-meer-zijn.

Ik ben bang. Bang voor wat de toekomst gaat brengen. Bang om weer alleen te eindigen. Ik ben bang om te gaan verhuizen en daarna weer te moeten verhuizen als het niet goed gaat. Ik verlang naar vastigheid, vertrouwen en geluk. Ik verlang naar de dingen die ik verdien, alles wat mij weer zal helen als mens. Boven alles verlang ik weer naar een stukje rust in mezelf. Ik wil weer dat mijn dagen gevuld zijn met gelach en geluk. Ik heb er zo lang op moeten wachten. En nu ik het heb, wil ik het nooit meer kwijt.

Ben jij mijn eindstation? Ben jij mijn veilige haven waar ik dit schip eindelijk tot rust zal laten komen? Ben jij mijn warme nestje waar ik eindelijk weer vast zal kunnen slapen? Ben jij degene die me altijd zal laten lachen? Ben jij het dan eindelijk allemaal? De toekomst zal het vertellen. Daar gaan we dan maar weer. Ik laat mezelf naar achteren vallen met mijn ogen dicht. In de hoop dat iemand mij zal vangen. Ik weet niet waar ik de moed vandaan haal om dit avontuur weer aan te gaan. Misschien geeft je liefde me weer een stukje hoop.

15. Oester

En zo stond ik daar te deinzen op het ritme van deze warme zomeravond. Bloesjes op mijn wangen als een verliefde tiener. Een gestrande en drijvende scheepsvaarder op een schiploze oceaan. Verward en vergiftigd tussen mannelijk schoon en andere complexiteiten die de nacht te bieden heeft. Ik deed mijn best om te glimlachen voor je zingende ogen. Een duizend-in-één-kansontmoeting. Een klein stipje in het universum. Twee geestelijk witte, zwevende reuzen in dezelfde ruimte. Zo bewoog je liefdevol naar mijn eiland. Vaar naar mij. En vaar dan weer naar mij.

Moet ik zwemmen? Moet ik tussen de branding staan? Zo onstabiel sta ik daar tegen de rand van het podium. Zeemeeuwen cirkelen om mijn hoofd als aasgieren. Ben jij mijn reddingsboei of de witte haai? Wees baldadig terwijl ik me verstop. Met mijn ogen naar de grond gericht, mijn oogleden als waaiers. Ik kan je hel- of hemelgevoel zijn. Wil je samen zondigen en het lot laten beslissen? De pil reeds achter mijn kiezen, de zandzakken gelost. Ik zweef, volledig onder jouw betovering. Zwem naar mij. Zwem naar mij toe en laat mij je omhelzen.

Het lot heeft besloten: jij pakt me vast. Het is fijn om iemand te hebben die je vasthoudt. Je brede armen om mijn schouders heen. Veiligheid en geborgenheid in een wereld vol afschuwelijkheid. Ik zing als een sirene terwijl de vloer overspoelt met zoutwater. Het schuim tussen onze tenen. Het ritselen van aanspoelende schelpen. Ik kom naar je bed wanneer je weer alleen bent. Pak mijn hart vast en knijp er zachtjes in. Laat me weer voelen alsof ik leef en knijp het daarna zachtjes fijn totdat het piepend leegloopt. En als ik dan sterf in je armen, dan zal ik sterven met een glimlach op mijn gezicht. In het groene noorderlicht.

